

מעטו הדומע והנובע של המשורר ברוך הכשרונות, הרה"ח הרב צבי שטיינמיץ ע"ה.

שיר שהוא כתב אחרי כ"ב שבט תשמח.

זה לא "שיר", זו אגרת ניחומים של חסיד אוהב לרבי כואב. של חסיד כואב לרבי אוהב. זה שיר שהוא לימוד. כמה רגש, כמה גאונות סמויה בתנ"ך על כל ספריו טמונה כאן בכל פסקה. גאון היה המשורר. גאון בידע, גאון בכתיבה, גאון ברגש, גאון בהבעה.

סיפור על הארז ועל הגפן - צבי יאיר

ויעמוד מליץ אחד	ויהליטו ברוב יועץ לאמור:	עת צרה באה
השר הגדול לימינו ויאמר:	הבה נוריד לארץ	על שדות וכרמים.
"איך ירד הארז גלמוד	עץ ארז	סער קטב התחולל
ונעזב, בלי משען	חוסר מגזע הלבנון,	וישטוף ויעבור
אל לוע הסערה	ארז שגיא ורב כח	ויהשוף יערות
אשר תסמר ענפי העצים!"?	עמוק-שרשים	וישם שמות
ויאמרו לשר המליץ:	אמיץ-גזע	במטעי הגנים
"כן דברת!"	רב-פארות וגבה-צמרות	מבלי השאיר שריד.
ויעבירו קול במרחבי מרום:	אשר בעוז גזעו	
"מי נדיב לב אשר ילנה	כעמוד ברזל יעמוד	ויאנקו העצים
לארז במשימת החסד	מול הסערות	בעלות הכורת עליהם
אשר נטלנו עליו!"?	ובאברות ענפיו	ותעל שועתם
	יגן על שארית הגן	אל שמי האילנות.
	אשר ה'ה למרמס.	
ויהפכו עד בוש		וישמע קול ברמה
ואין קול ואין עונה,	ויואל הארז	אנקת תמרורים:
(כי מי יואיל לנטוש	לשים נפשו בכפו	"מה נעשה לגני
גפני נגוהות	ולרדת ללב רוחות הזעף	אשר טפחתי ורביתי
לרדת אל תבל תלאות?)	ולחוש לעזרה	ואשר נרמס ושודד
	לאחיו הנמקים	מנחשולי הזעף
אה פתאום באה ביעף	באמרו: איה אוכל	אשר חרשו על גבו--
גפן יפת נוף	וראיתי באבדן	הכלה יעשה הסער
(והיא גם היא)	שרידי הגן!?	את שארית חמדתי!"?
נצר מגזע הלבנון)	ויהי בהפון הארז	ויעצו שרי מעלה
אשר לקחה אצנה	לצנוח מגבהי האורות	זה אומר בכה וזה בכה
	אל ארץ מאפליה-	

עוז רוח הארז,	בין עצי השדה	כי אליך נשואות
ותואיל להלוות לו	וקול נהי נשמע	עיני תחתונים
להיות לעזר כנגדו	בין הררי היערות.	ועיני עליונים - -
ובאשר ילך תלך		
ובאשר יפנה תפנה	גם נפש הארז	והגפן גם היא
גורלו, גורלה.	כמעט קט השתוחקה	ממרום שבתה,
	מעוצר היגון	על כנפי קרן אורה
וירבו הימים	ועל ענפיו התנוצצו	שלחה דברה:
והארז גבר חילים	אגלי-טל מעגמת הפרידה - -	
ויעצור בעד		זכור לי חסד נעורי
הרוחות הרעות	אך הארז אשר מאז	לכתי אחרך
ויאמר "הרף"	השריש שרשיו	בסופה ובסער
לסער המשחית	על פלגי מעינות נצחים	ועתה תיקר נא
וכצפרים עפות הגן	וישלח אברותיו	נפשי בעינה:
על שארית עצי הגן	מים עד ים	חזק ואמץ לבך
אשר התלקטו סביבו	לקבץ נפזרים	ושוב לאתנך
ויחסו בצלו.	ולאסוף נדחים	ולך מחיל אל חיל
	תחת כנפיו	כמאז ומקדם
וכל הימים הרבים	-כנשר מרחף על גזליו-	כי חדות עולמים
נצבה הגפן לימינו	ברחמים רבים - - -	היא מעוזך-
בעטרת נצה	הלא הוא ישחק	והלא כה אמר
לסעדו ולתמכו	לגלי הסערות,	הארז הקדמון
ותכלכל שרשיו מתחת	ונחשולי הסופות	אבינו הראשון
ותהי חומה לו סביב	קמוץ נחשבו לו - - -	כי עץ השדה
ומפלט ומבטח	הוא עד מהרה התאושש	אחרי שובו
בימי מצור ומצוק	ויחליף כח	אל מולדתו,
ובימי שמחה וששון.	ויחדש נעורים	קמוני היום,
	כי קול חוצב להבות	משם ישלח יונקותיו
ויקרבו ימי הגפן	קרא אליו ממרומים,	אל מקום אהלו לפנים
לשוב אל מולדתה	וידבר אליו דברים טובים	ותנובתו תמלא
ותבא סערה ותקחה	דברים נחומים לאמור:	ארץ ושמים
ויבא רכב אש	חזק ואמץ!	ביתר עוז
ויפריד בינה	כי אני עמך גבור החיל	עד בא מנחם לציון
ובין הארז	לך בכחך והושעת	ועד בכלל, אמן
בעל בריתה.	את שארית פליטת	כן יהי רצון
ותעבור הקינה	גן חמדתי	